

Pověst o Janu Svatošovi

volné vyprávění

... Kdysi dávno, když řeka ještě tekla neprostupnou krajinou a větve stromů dosahovaly až k hladině, vydal se jeden sedlák na nedaleký hrad Locket. Cestou našel malého chlapečka. Čas utíkal a hoch vyrostl v krásného mladíka, co se rád toulal v lesích kolem hradu.

Jednou zase tak seděl na břehu řeky, když v tom vystoupila z modravých vod krásná víla. Řekla, že mu splní každé přání, když si ji vezme za ženu a on rád souhlasil. Brzy však na svůj slib zapomněl a vydal se do dalekých krajů. Tam se zamiloval a na krásnou vílu si ani nevzpomněl. Ve svatební den se však voda zatočila, řeka zahučela a na hladině se objevila víla. Byla zklamaná a tak se zlobila, že celý svatební průvod proklela a proměnila ve studený kámen. Potom sestoupila do svého vodního zámku. Říká se, že nad hladinu může vystoupit vždy jen jednou za 500 let, aby mohla pomáhat všem, kteří její pomoc potřebují.

Možná se jednou přestane zlobit a promění celý svatební průvod zpět v živé bytosti. Kdoví? Ale upřímně - nebude nám tady u řeky něco chybět? Co horolezci, kteří na skalách trénují a z vrcholků se rozhlíží po údolí? Co vodáci, kteří se kochají pohledem na skály odrážející se v temných vodách řeky? A co my? Nebyla by škoda chodit sem jen kvůli „houpací“ lávce?

